

Watermuziek

Deze zomer was ik te gast bij de Vlaamse milieugroep Aarde-werk om voor hen een week te verzorgen, gewijd aan natuurbeleving en natuurbeschouwing. We bivakkeerden in Chasse-Pierre, een schilderachtig dorpje in de Ardennen aan de oever van de Semois. De rivier kronkelt hier in grillige guirlandes door een landschap van ruige graslanden en uitgestrekte bossen.

Gewoonlijk is de Semois 's zomers een kniediep riviertje, bespikkeld met witte bloemen van waterranonkels die rustig gewiegd worden door de stroom. Maar dit jaar was alles anders. De westenwind voerde dag na dag grauwe wolkenpakketten met zich mee die zich ontladden in stortregens, uren achtereen. Het was alsof alle tranen van de mensheid in één keer over het landschap werden uitgegoten. De Semois groeide tot een woeste stroom die boomstammen en ontwortelde ranonkels meesleurde en aangrenzende weilanden blank zette. Het was ongetwijfeld natuurbeleving, maar niet in de vorm die we voor ogen hadden, want het geplande programma viel grotendeels in het water.

Op een avond is een stiltewandeling gepland door de uitgestrekte bossen noordelijk van Chasse-Pierre. Het is een bijzondere ervaring om een paar uur met andere mensen door de natuur te dwalen, zwijsend maar toch onderling verbonden. Vooral wanneer geleidelijk de duisternis invalt. Deze keer is het geluk met ons. De regenwolken hebben een pauze ingelast en af en toe prikt er zelfs even een fletse zonnestraal door het bladerdak. Met ieder zuchtje wind schudden de bomen de waterlast van hun bladeren. Na het geritsel van de dikke druppels keert de stilte terug in het dampende bos, dieper dan tevoren, ook al jubelt een late zanglijster zijn lied vanuit de top van een hoge eik. Op een open plek staat een roedel herten rustig te grazen tussen fijn, rossig gras, nu bepareld met regendruppels. Op onze nadering verdwijnen de dieren geruisloos in het kreupelhout.

Geleidelijk kronkelt de bosweg omhoog naar een heuvelkam. Vanaf de top hebben we tussen de stammen door opeens zicht op de Semois, die zich in de diepte een weg baant door het nauwe dal. Een steil, glibberig voetpadje kronkelt naar omlaag, de rivier tegemoet. Daar begint de muziek. Voorzichtig druppelend en murmelend, getinkel en getwinkel, sonoor ruisend, rustig kabbelend en babbelend, onstuimig bruisend, woest geklater en gekletter, gefluister in het duister. Watermuziek. Overal zoekt de regen langs de hellingen een weg naar beneden. Druipende druppels aan gebogen halmen en twijgen. Zilveren draden kronkelend over zwarte aarde. Kristalheldere stroompjes vallend water.

Ik ga zitten op een rotsblok aan de oever van een beekje, nu gezwollen tot een wilde, onstuimige bergstroom. Ik voel de zuiverende kracht van het witte water en verlang ernaar om me mee te laten voeren naar zijn bestemming, de woeste rivier. En, veel verder weg, de kalme oceaan.

De Semois zelf rept zich voort onder de donkere bomen, gezwollen en bruin van los gewoelde aarde. De rivier kolkt rond rotsblokken en boomstammen die met hun voet in het water staan. Een ijsvogel flitst voorbij, azuurblauw oplichtend in de schemering. Zo schenken de grijze wolken ons onverwacht een onvergetelijke avond in een sprookjesachtig waterwoud.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Zens 10 nr 9/10. 2007.